

Mariëtte Middelbeek

Revanche

Thriller

**UITGEVERIJ GLB
DEVENTER**

Anderhalf jaar eerder

Het moest voor het eerst in jaren zijn dat zij reed en niet hij. Toen dat ironische feit in haar opkwam, krulden haar lippen zich in een glimlach die misschien ongepast maar wel gemeend was. Het was sowieso de tijd van de eerste keren.

Een kuil in de weg deed hem verder tegen zijn portier zakken. Ze had hem zijn gordel omgedaan met als enige motief de vrees om vanwege die stupide overtreding aangehouden te worden. Leg dat dan maar eens uit. Ze had extra voorzichtig gereden, maar op de doodstille weg hiernaartoe was ze sowieso geen hond tegengekomen.

‘Zijn er geen camera’s?’ had ze eerder gevraagd, maar haar vraag had kunnen rekenen op hoofdschudden van ‘het brein’. Het brein, zo was ze hem gaan noemen om zijn naam niet in haar hoofd te hebben bij deze hele situatie. Situatie, goed woord was dat. Neutraal, maar met een zekere laag van ernst.

Het brein wist dat soort dingen, van die camera’s. Hij checkte ze. Waarom zou er ook een camera hangen bij de ingang van een totaal verlaten bosweg? Als je niet wist waar je

zijn moest, reed je de afslag met gemak voorbij. Overdag liepen hier mensen met voldoende tijd om hun hond uit te laten, 's avonds kwam er geen levende ziel. Nou ja, behalve hij dan, toen hij nog een levende ziel was geweest. Hij deelde nooit veel met haar, maar ze wist van de parkeerplaats. Verteld in een zeldzaam moment van eerlijkheid. Een dodelijk moment van eerlijkheid.

Ze verbaasde zich over haar eigen gedachten. Ze verbaasde zich eigenlijk over van alles. Dat ze rustig was, bijvoorbeeld. Welbeschouwd was er voldoende om van in paniek te raken. Zijn geschreeuw achter die gesloten deur – dat deel had ze liever aan het brein overgelaten – en de aanblik van zijn dode lichaam, minder dan een uur geleden. De zak was toen al weg en ze kon niet zeggen dat ze daar rouwig om was. Je zag er niets meer van, behalve de striemen in de nek en die open ogen waaruit ondanks de dood nog steeds die doodsangst spoot.

Ze had waarschijnlijk iets moeten voelen, maar het beste waar ze toe kon komen was melancholie over het verlies van iets wat ze toch al niet meer had gehad. Spijt? Dat zou gepast zijn. Er zou zoveel gepast zijn.

Op de achtergrond, heel zacht, speelde de

radio een nummer dat ze niet kende. Ze gaf de volumeknop een zwaai naar links, het laatste restje geluid stierf weg. Ze moest de stilte in haar oren voelen om zich klaar te maken voor de volgende stap.

Ze hoorde het geknerp van losse steentjes, zand en afgevallen takken onder de wielen van de auto. De lichtbundel van de koplamp sprong op en neer toen ze door weer een kuil reed. Eén smalle sectie van de bomen werd onnatuurlijk verlicht: omlaag, omhoog en toen weer recht vooruit. Wit licht op inktzwarte boomsilhouetten. Ze zette de auto stil en draaide met een zachte klik de koplampen uit. Zijn auto stond al klaar.

Ze moest even moed verzamelen voor ze het portier opende. De geur van herfstbladeren en hars drong haar neus binnen. Onder haar voet knapte een tak, ze voelde dat ze in een dun laagje water ging staan. Toen ze haar portier dichtgooide, klonk het als een kanonschot in de nacht. Er schoot een dier weg. Het geritsel in de struiken leek dichtbij, maar in de stilte leek alles altijd dichtbij. Ze verbood zichzelf om bang te worden, wat haar wonderwel goed afging. Ze was vanavond sowieso niet zichzelf. En waar moest ze eigenlijk bang voor zijn? Het

ergste wat haar kon overkomen zat hier slordig gedrapeerd op een autostoel en hield zijn dode blik nergens op gericht.

Ze liep om de auto heen, opende het andere portier, hield hem tegen toen hij verder opzij-zakte. Ze had de gordel vanaf haar plek achter het stuur moeten openmaken, nu moest ze helemaal over hem heen buigen. Walging kwam in haar op. Hij rook naar zweet en iets wat ze niet kon thuisbrengen. De dood, misschien.

Ze wurmde haar armen onder zijn oksels. Hij begon af te koelen, of misschien kwam dat gewoon door de buitenlucht. Ze sjoerde en voelde een scherpe pijscheut in haar rug toen ze zijn bovenlichaam eindelijk uit de auto had weten te wurmen. Hij was zwaar. Veel zwaarder dan ze had verwacht. Dood gewicht. Met een bons vielen zijn benen op de bosgrond, ze kon maar net voorkomen dat ze hem helemaal op de modderige ondergrond liet vallen. Volgens het brein zag je daar straks niets meer van, die modder. Ze begon te slepen. Centimeter voor centimeter.

Ze was pas halverwege en haar armen stonden al in brand. Waarom moest ze dit trouwens in haar eentje doen?

Alsof hij zich dat ook afvroeg, kwam hij er

net aan. Langzame, zoekende koplampen. Geen haast. Geen stress ook. Hoe kon iemand zo rustig blijven?

Nou ja, hij was natuurlijk altijd rustig. Ook toen hij dit hele plan bedacht. Schetste aan de keukentafel, alsof ze hun vakantieplannen doornamen. Het zat goed in elkaar, dat wel. Ze had maar vluchtig gedacht aan hoe hij dit allemaal had verzonnen.

Met z'n tweeën ging het makkelijker. Zij de armen, hij de benen, om de auto heen en op de voorstoel die zij even daarvoor had verlaten. Gordel om, portier dicht.

'Ik doe het wel', zei het brein en zij liet zich maar al te graag wegsturen. Ze kroop in de andere auto, waar het troostend warm was.

Toen de explosie kwam, sloot ze haar ogen. Op haar netvlies het beeld van hoe hij daar naar het donker hing te staren.

Zonder knipperen.

Hij zou nooit meer knipperen.

Vrijdag

10.30 uur

Lena

Het was eindelijk droog geworden. Ik zag het toen ik uit het raam keek terwijl het koffiezetapparaat pruttelend en sissend mijn tweede latte van de ochtend bereidde. Het was weer zo'n nacht geweest. Bibi twee keer wakker zonder reden, Daan ook, en automatisch gold voor mij hetzelfde. Waar zij iedere keer na een kwartiertje weer in slaap waren gevallen, lag ik nog lang wakker, mijn hoofd bevolkt door op dat moment volstrekt irrelevante zaken als het verjaardagspartijtje van Daan over twee maanden en dat ik nog een afspraak voor ons allemaal bij de tandarts moest maken. Hoe meer dit soort gedachten mijn hoofd overnamen, hoe meer ik de slaap voelde wegglijden.

‘Kun je aan niets denken?’ vroeg ik mijn moeder als kind soms. Hoewel mijn moeder ervan overtuigd was dat dat kon, was mijn ervaring dat hoe harder je het probeerde, hoe slechter het lukte. Tot je het punt bereikte waarop je aan alles dacht en met geen mogelijkheid meer kon slapen.

Na het partijtje en de tandarts waren het mails geweest, mijn minst favoriete piekeron-

derwerp. Werkdingen die konden wachten, maar zich in de nachtelijke uren in mijn hoofd aaneenregen tot een to-do-list die ik liever om halfvier in de ochtend maar meteen wegwerkte. Dan zouden de flarden van antwoorden niet meer door mijn hoofd spoken en hoefde ik ze niet op te slaan tot de volgende dag, wanneer ik ze onherroepelijk vergeten zou zijn.

‘Pieker toch niet zo’, zei Robbert vaak, maar dat was het soort advies waar je nou werkelijk niets aan had. Alsof je een parkinsonpatiënt adviseerde zijn handen stil te houden, zodat hij minder met zijn drinken knoeide. Het ging vanzelf en ik deelde mijn doorwaakte uren niet meer altijd met Robbert. Hij deed dan altijd zo zijn best oplossingen aan te dragen voor alles waarover ik ’s nachts mijn hoofd brak, maar daar ging het niet echt om. Overdag kon ik ook wel verzinnen hoe ik het allemaal moest aanpakken, maar ’s nachts vervormde alles in mijn hoofd tot enorme proporties. Ik was nooit een goede slaper geweest.

Gelukkig tilde ik van nature niet zo zwaar aan slaapgebrek, zolang de koffie in gestage hoeveelheden bleef doorkomen. En dat deed de koffie gelukkig.

Terwijl ik mijn latte onder het pijpje van